

Indeværende er mohammad

Den udødelige historie

Historien om den velsignede fødsel, nåede her til Pakistan for mere end 12 århundreder siden. Vore forfædre hørte den fra Muhamed ben Qasim og hans mænd. Det blev den smukkeste historie, der nogensinde er blevet fortalt. Siden Qasims dage er den blevet fortalt og genfortalt fra generation til generation. Det er en beretning, som unge aldrig bliver trætte af at høre, og som for de ældre bestandigt beholder sin charme. Mænd, kvinder og børn, har gennem tiderne sunget Allahs pris og hans godgørenhed imod menneskene. Historien er enkel i sin form, og tidløs i sin skønhed. I det gamle Mekka, boede der en ung kvinde, ved navn Amina. Hun var et yderst godt og venligt menneske, og hun kom fra en fin familie. Abdullah, hendes mand, var en ung høvding, som var kendt for sin mandige elegance og sin venlige optræden. Han var søn af Abdul Muttalib, der var leder af de stolte Quraishier. Quraisherne var vogterne af den hellige Kaaba. Abdul Muttalib var, som den øverste leder, ansvarlig for Allahs hus. Dette var en stor ære i Arabien, og Aminas svigerfar var således den kendteste mand i landet. Amina havde kun været gift i nogle få måneder, da hendes mand drog på handelsrejse til Syrien. På tilbagevejen gjorde han ophold i Medina, hvor hans mor var født. Her blev han imidlertid alvorligt syg, og døde kort efter. Da de dårlige nyheder nåede frem til Mekka, blev Amina overvældet af sorg. Hun var da gravid, og tanken om at den kommende baby, skulle fødes faderløs, gjorde hende meget urolig. "Hvordan vil min lille skat føle det, når han opdager at han ikke har nogen far?" tænkte hun. Jo mere hun tænkte over sagen, desto mere bedrøvet følte hun sig. Men hun havde i det mindste en tilfredsstillelse, nemlig at barnet ville holde erindringen om hendes kære mand i live.

Elefantens år

Dette var det velkendte elefantens år, og det havde fået sit navn pga. de elefanter med hvilke Yemens guvernør, Abraha, marcherede til Mekka. Han var et magtfuldt menneske, der ønskede at udødeliggøre sit navn. Derfor opførte han et stort tempel i sin regeringsby. Han forlangte at folk skulle valfarte til hans tempel i stedet for til Kaabaen. Men ingen ville følge hans bud, og folk vedblev at gå i Kaabaen, som de altid havde gjort. Abraha blev klar over sit nederlag, men fandt hurtigt på en udvej. "Jeg må ødelægge Kaabaen, thi så vil pilgrimmene ikke længere drage til Mekka".

Med en stor hær marcherede han imod Mekka, og medførte, som nævnt et antal elefanter. Abdul Muttalib, kunne ikke stille noget op imod denne hærske. Så han forlod byen, og lod Allah om selv at forsvare sit eget hus.

Abrahas mænd tog nogle af Abdul Muttalibs kameler.

Indeværende er mohammad

Den gamle høvding gik da til Abraha, og bad om at måtte få dyrene igen. "Du er bekymret for nogle få kamelers skyld", bemærkede erobreren overrasket. "Har du da slet ingen tanke for Kaabaen?" Hertil svarede den gamle: "Kamelerne tilhører mig, og jeg må passe på dem. Herre over Kaabaen er Allah og han vil værne om sit eget hus". Og sådan gik det. Abdul Muttalib forholdt sig rolig, men Allah sendte en pest for at dræbe Abrahass hær, der blev aldeles tilintetgjort, og Abraha måtte vende skuffet hjem. Kaabaen var så sikker som nogensinde. Begivenheden var et forvarsel om det største vidunder i historien. Få måneder senere blev Mekka beæret af den velsignede fødsel. Den største og sidste af profeterne var på vej ind i verden.

Aminas drøm

Da den velsignede fødsel nærmede sig, begyndte Amina at få vidunderlige drømme. I en af dem, så hun et blændende lys komme ud af sin krop. Det spredte sig mere og mere, indtil det oplyste hele universet. Hver eneste krog, hvert eneste hjørne på hele kloden blev oplyst deraf. Amina blev forbløffet over sin drøm, men var alligevel ikke klar over, at det var et varsel om det kommende barns storhed. Hun havde også en anden vidunderlig drøm, hvor hun så op imod himlen og så en engel nærme sig, indtil den stod foran hende. "Her er godt nyt til dig, oh mor til den velsignede profet! Din søn vil blive menneskehedens frelser, og du skal kalde ham Ahmed". Det var med blandede følelser, at Amina tænkte over sine drømme. Hun var lykkelig ved tanken, om at hun skulle blive den stolte mor, til denne verdens forløser, men tanken om at han skulle blive forældreløs gjorde hende bedrøvet. Amina talte med sin svigerfar, om sine drømme. Abdul Muttalib følte også, at de varslede om en stor fremtid for hans ufødte barnebarn. Af alle sine sønner havde den gamle sat størst pris på Abdullah, og sønnens død kom for ham som et frygteligt chock. Aminas drømme bragte den gamle mand megen lindring. Hans barnebarn skulle blive ganske anderledes end noget andet barn.

Den velsignede fødsel

Omsider kom det lykkelige øjeblik. Tidligt om morgenen mandag den 22. april 571 blev Allahs sidste profet født. Ham som hele verden havde ventet på, kom omsider. Det skete i det lykkelige forår. Der var glæde overalt, såvel på jorden som i himlene. Den gode nyhed blev bragt til Abdul Muttalib, der straks løb til Aminas hus. Han var ude af sig selv af glæde, da han så det himmelske spædbarn. Aldrig før havde han set et så dejligt og strålende ansigt. Han tog barnet i sin favn, og gik direkte til Kaabaen.

índeværende er mohammad

Her gik han rundt og rundt om Allahs hus mens han holdt den lille nye i sine arme. Derpå bragte han barnet tilbage til Amina.

Da barnet var en uge gammelt, gav Abdul Muttalib et stort festmåltid. Hele Quraish-stammen var indbudt. "Hvilket navn vil du give barnet", blev han spurgt. "Jeg kalder ham Muhammad (den lovpriste)", var svaret. "Men hvorfor dette usædvanlige navn?" blev gæsterne ved med at spørge. "Ingen anden i din slægt har tidligere båret dette navn". Med en mine af stolthed, svarede bedstefaren: "Det ved jeg, men dette barnebarn er heller ikke som noget andet barn. Jeg ønsker at jorden og himlene skal blive fyldt med lovprisninger til hans ære." Således fik Aminas barn to navne. Hun kaldte ham selv Ahmad. Dette navn blev givet ham af englen. Bedstefaren benævnte ham Muhammad. Begge navne er profetiske. Barnet var bestemt til at blive menneskehedens største velgører, og skulle befri menneskenes sjæle fra alle lænker. Han skulle gøre sig fortjent til evig taknemmelighed og lovprisning. Og han skulle også vise verden Allahs storhed, som ingen anden før eller siden havde været i stand til det.

Barndom

Selv i denne fjerne tid, var Mekka en temmelig stor by, hvor der boede alt for mange mennesker. Byens velstående indbyggere anså ikke Mekka for et godt sted for de opvoksende børn, at være. De plejede derfor, når deres nyfødte var omkring en uge gamle, at sende dem ud på landet, hvor de blev opdraget af ammer. Den friske luft, og de frie omgivelser i ørkenen var til livslang glæde for børnene. De blev stærke og frygtløse, og de tillagde sig landboernes rene sprog. Som vanligt kom ammerne til Mekka, for at se efter børn, og naturligt ønskede enhver af dem, børn fra de rigeste forældre. Rige forældre betød stor belønning. På denne måde vandrede ammerne fra hus til hus, for at finde, hvad de ønskede. I blandt ammerne var også Halima Saadia. Hun vandrede gade op og gade ned men indtil nu havde hendes søgen været forgæves, og efterhånden troede hun, at hun skulle vende tomhændet hjem igen.

Halimas mand, Harith, havde fulgt hende ind til byen. En dag kom hun tilbage til deres herberge, endnu mere træt og opgivende end ellers. "Hvad er der galt, kone?",

spurgte han. "Er der ingen børn, som vi kan tage med os hjem?". Halima svarede: "Jeg ved næsten ikke hvad jeg skal sige. Der er kun et faderløst barn tilbage. Hans strålende udseende vil erobre dit hjerte, men du kan ikke være sikker på hvad resultatet vil blive, af dine anstrengelser".

índeværende er mohammad

"Halima", sagde Harith: "gå straks og hent barnet. Hvem ved om det måske bringer os held". Derpå vendte Halima og Harith tilbage til deres hjem i ørkenen med Aminas barn. Kun lidet anede Halima, at hun af alle ammer, var den heldigste. Hun skulle være plejemor for det største menneske i historien, og han belønnede hende da også, som intet andet plejebarn kunne gøre det. Fra det øjeblik Halima tog spædbarnet i sin favn, fyldtes hendes hjerte af en mærkelig følelse af fred og glæde. Hun følte, at hun var den lykkeligste kvinde i verden. Alle sorger og bekymringer forlod hende pludselig. Snart blev Halima og Harith meget stolte af deres plejebarn. I forvejen havde de fire børn, og det nye barn blev hurtigt højt elsket af de øvrige børn.

Aminas faderløse søn bragte en usædvanlig lykke ind i sit nye hjem. Den lille ørkenhytte blomstrede pludselig op. Alting fremstod nu i et helt andet lys. Hele atmosfæren omkring huset syntes nu fuld af liv og håb. Hele familien følte forandringen. En uforklarlig tilfredshed fyldte deres hjerter. Deres geder og får voksede sig tykkere, uagtet de spiste det samme som de plejede. Ja de gav endog mere mælk. Hele familiens liv blev rigere og dybere. Harith og Halima blev det lykkeligste par i Banu-Saad stammen, og helt naturligt stolte af deres gode held. Naboerne talte om dem, og ønskede at det havde været dem, der var de heldige.

Halima var glad for at se sit plejebarn vokse så hurtigt. Der var en usædvanlig glød i hans ansigt. Da han var to år gammel, bragte Halima, ham til Amina, der blev overvældet af glæde ved at finde sin søn ved så godt helbred. En epidemi rasede i disse dage i Mekka; derfor fandt Amina ikke at byen var et godt sted for hendes søn at opholde sig. Hun bad derfor Halima om at tage ham med tilbage til sit hjem, i ørkenen.

Intet kunne glæde Halima og hendes familie mere. Hendes mand og børn blev glade ved atter at få det velsignede barn tilbage i deres midte.

Mærkelige hændelser

Halimas sønner tilbragte deres dage med at vogte får og geder. De førte hjorden ud i ørkenen hver morgen. Her græssede flokken omkring, hele dage, og knægtene fulgte dem, og havde opsyn med dyrene. Da deres plejebroder voksede sig lidt større, tog de også ham med sig, og med øjnene vidt åbne, begyndte den lille at læse i naturens store bog. Ustandselig spurgte han om alt hvad han så omkring sig, for han var stærkt interesseret i at vide alt. Halima følte sig lykkelig. Hendes lille plejesøn voksede i såvel krop som sjæl.

Índeværende er mohammad

Men besynderlige ting begyndte at ske. Halimas sønner så at den lille Muhammad, ikke var som andre børn, de kendte. Der var noget højst usædvanligt ved ham. Stenen hilste ham, når han passerede. "Fred være med dig, Oh Allahs profet", hørte de stemmer sige, men de kunne slet ikke få øje på hvorfra stemmerne kom. Ligeledes så de træer og buske bøje sig for Muhammad.

Disse begivenheder forvirrede drengene meget. En aften spurgte de deres mor. "Træer og buske bøjer sig for Muhammad (fred være med ham) og stenene hilser på ham. Vi ser det næsten hver dag, men vi ved ikke hvad disse ting betyder". "Tal ikke om det til andre", udbrød Halima, "jeres plejebroder er ikke noget helt almindeligt barn. Tag jer godt af ham, for at der ikke skal overgå ham noget ondt". Men en dag hændte der en frygtelig ting. Drengene vogtede dyrene som vanligt, da to engle iført snehvide gevandter, steg ned fra himlen. De kom hen til Muhammad (fred være med ham), tog hans skjorte af, og sønderrev hans brystkasse. Dette skræmte drengene. Grædende løb de hjem efter hjælp. Nyheden foruroligede Halima, der straks løb ud på marken, for at se hvad der var sket. På vejen mødte hun den lille Muhammad (fred være med ham), og hun råbte: "mit kæreste barn, hvem er det som ønsker at skade dig? Åh kære, kære hvorfor vil nogen prøve på at skade mit søde lille barn? Lad mig se, hvad der er sket med dig". "Ingen ønsker at skade mig, mor", kom svaret "det var kun englenerne. De sønderrev mit bryst og fyldte det med et guddommeligt lys. Men jeg følte ingen smerte. Jeg er ganske uden sår".

Halima blev forbavset over at høre dette, men var naturligvis også glad, da hun så at hendes plejebarn ingen skade havde lidt. Hun kunne ikke lade være med at føle stolthed over ham. Han var så ganske anderledes end andre børn! Men samtidig var hun også en smule bekymret, "Hvad betyder alle disse mærkelige hændelser" tænkte hun ved sig selv. "Ganske vist vil mit plejebarn blive sit lands stolthed, men jeg er en fattig kvinde, og er ikke i stand til at holde øje med ham, nu hvor han tilbringer størstedelen af dagen udenfor hjemmet. Jeg må hellere sende ham tilbage til hans mor". Halima talte med sin mand om situationen. Han var enig med hende. "Jeg ville ønske, at vi altid kunne have ham hos os", sagde Harith; "han har bragt os så megen lykke. Men jeg frygter at de mærkelige hændelser vil blive kendt, og måske vil onde mennesker prøve på at tilføje ham skade. Så dette må nu være tiden, hvor han drager tilbage til sin egen familie". Amina blev meget lykkelig, da hendes søn vendte hjem igen. Opholdet på landet havde gjort ham godt. Han havde en stærk krop og et strålende helbred.

Indeværende er mohammad

Han talte Banu Saad- stammens rene arabisk. Han så ud som en engel, og var så fuld af løfter.

Aminas død

Aminas mand, Abdullah var begravet i Yathrib. Hvert år besøgte hun hans sidste hvilested. Da Amina også havde slægtninge i Yathrib tog hun sin lille søn med sig, for at han kunne lære resten af familien at kende. Mor og søn blev i byen i en måned. Når den lille dreng besøgte sin fars grav, fyldtes hans hoved af mærkelige tanker. "Far", udbrød han en dag, "Jeg kan lide byen her hvor dit støv er begravet". Da Amina var på vej tilbage til Mekka blev hun pludselig alvorlig syg, og døde kort tid efter. De andre kvinder, der rejste sammen med hende bragte Muhammad tilbage til Mekka. Han var da 6 år gammel, og uden mor og far.

Bedstefarens død

Aminas død kom som et chok for Abdul Muttalib. Den gamle mand tog sig af sit lille barnebarn, og elskede ham højt. Overalt hvor Abdul Muttalib kom frem, fulgte den lille Muhammad ham.

Pga. sin stilling som overhoved for Quraish-stammen var Abdul Muttalib reelt hersker over Mekka. Når Quraish-lederne mødtes til rådslagning foran Kaabaen plejede den store gamle mand, at sidde i midten, mens de øvrige placerede sig i en vis afstand, omkring deres leder. Den lille Muhammad (fred være med ham) sad altid ved hans side. To år senere døde Abdul Muttalib pludselig, og efterlod sig et antal sønner. Af disse var Abdullah og Abu Talib, sønner af den samme mor, og Abu Talib fik overladt hvervet at tage sig af den lille drengs videre opdragelse.

En elskelig onkel

Abu Talib var et hjertensgodt menneske, og han holdt mere af sin nevø, end af sine egne sønner. Han havde også gode grunde dertil, nemlig at den lille Muhammad (fred være med ham) var både yderst tiltalende og velopdragen. Han sagde eller gjorde aldrig noget, som mishagede andre, og prøvede på altid at være til hjælp for sin onkel og andre mennesker.

Abu Talib var på ingen måde nogen rig mand. Han havde en stor familie, hvis medlemmer måtte arbejde hårdt for at skaffe sig til føden. Drengene var fare- og gedehyrder, men havde også, nu og da, andre tjenester og gøremål, at passe.

Indeværende er mohammad

Muhammad (fred være med ham) tog mere end sin del af arbejdet, da han ikke ønskede at være en byrde for sin onkel. Abu Talib så hurtigt hvor hensynsfuld hans lille nevø var, og dette gjorde ham endnu mere venlig imod drengen, og han tog drengen med overalt hvor han gik.

Kommende begivenheder kaster en skygge

Så stor var Abu Talibs ømhed for den lille, at han aldrig tillod ham at være væk for længe, ad gangen. Drengen var blevet 12 år gammel, da hans onkel skulle drage til Syrien på handelsrejse. Rejsen forventedes at tage nogle måneder. Den var lang og trættende. Abu Talib ønskede ikke at Muhammad (fred være med ham) skulle gennemgå rejsens strabadser, så han traf beslutning om at lade ham blive i Mekka. Men heri var drengen absolut ikke enig. "Jeg må rejse med dig, onkel", erklærede han bestemt, "Jeg kan ikke forestille mig, at være væk fra dig så længe". Abu Talib tog derfor den unge dreng med sig på rejsen.

Karavanen drog afsted mod Syrien. ørkensolens voldsomme stråler brændte hele dagen lang, men kunne ikke røre Abu Talibs nevø. En sky hang over hans hoved, fra solopgang til solnedgang, og skyen bevægede sig med karavanens fart. Når karavanen gjorde holdt, for at hvile, standsede skyen også. I byen Basra levede der en oplyst kristen præst, ved navn Buheira. Han vidste fra den hellige skrift, at tiden for den sidste profets genkomst nu var inde. Den kloge gamle præst vidste hvad Jesus havde ment med ordene: "Der er stadig mange ting, som jeg må sige til jer, men I kan endnu ikke tåle at høre ordene. Men når han, Sandhedens ånd kommer, vil han lede jer alle til sandheden". Præsten vidste også, at den ventede profet ville passere Basra omkring dette tidspunkt. Derfor stillede han sig hver morgen op på taget af sit hus og spejdede mod horisonten, og blev stående der hele dagen. Omsider så Buheira Abu Talibs karavane, og han fik hurtigt øje på den strålende knægt, der red på en kamel. Han så endvidere en sky der hang over drengens hoved, for at beskytte ham imod solens brændende stråler. Buheira stirrede intenst på drengen, fra top til tå; der var ingen tvivl i hans sind, om at han for sig havde den ventede profet. Buheira kravlede skyndsomt ned fra taget og løb karavanen i møde. Den skulle overnatte i Basra. Efter aftensmaden talte Buheira med Abu Talib. "Hvem er denne dreng?" spurgte han. Abu Talib svarede, at det var hans søn. "Men det er umuligt", sagde præsten og rystede på hovedet. "Denne drengs far er død for længe siden". "Du har ret, kloge mand", svarede Abu Talib forbløffet. "Drengen er min nevø. Min bror døde få måneder før han blev født, men jeg tog ham til mig, og opdrog ham som var det min egen søn". "Det er som det skal være", sagde Buheira med et smil.

Indeværende er mohammad

Præsten stillede Muhammad (fred være med ham) mange spørgsmål. "Har engle vist sig for dig, og har du besynderlige drømme?" Drengen fortalte Buheira alt om sit møde med englenerne, og ligeledes om sine vidunderlige drømme.

"Det er nu klart som dagen, at du er Sandhedens ånd, som Jesus varslede", erklærede den kristne præst. "Jeg vil gerne kysse profetskabet's segl på din ryg". Han løftede derpå drengens løse skjorte— og se! Der var tegnet på profetskabet! Buheira kyssede det igen og igen. Derpå sukkede han: "Jeg ville ønske, at jeg kunne blive en af dine ledsagere". Han vendte sig mod Abu Talib og sagde: "Pas godt på din nevø, thi han er den sidste profet, som verden har ventet på, i så lange tider. Tag dig i agt for jøderne, for at de ikke skal forvolde ham noget ondt". Abu Talib forstod ikke meget af hvad Buheira havde sagt. Han gjorde imidlertid sit ophold i Syrien så kort som det var muligt, og skyndte sig tilbage til Mekka

Mission

I disse fjerne tider fandtes der ingen skoler i Arabien, og derfor fik Muhammad (fred være med ham) heller ingen undervisning. Alligevel havde han et skarpt øje og et tænksomt sind. Han uddrog en erfaring af alt hvad han hørte og så. Uanset om det var i ørkenens vildnis, eller i markedspladsens mylder, var hans blik fæstnet på livets og naturens grundlæggende kendsgerninger. Intet undgik hans opmærksomhed. Tingenes ydre former var ikke nok for ham; han så efter deres dybere mening, der var skjult for det overfladiske blik. Hans vågne stunder var ofte fyldt med intens tænkning. Hvorfor følger nat efter dag? Hvordan kan årstidernes evindelige vekslen finde sted? Hvad betyder vinde, skyer og regn for menneskene? Hvordan opstår disse forskellige naturfænomener? Hvorfor bevæger himmellegemerne sig i nøje afgrænsede baner? Den tænksomme unge ledte efter svar på disse og andre spørgsmål.

Det daglige liv, som Muhammad så omkring sig, gav også næring til mange tanker.

Folk tilbad idoler. De drak tæt og spillede om penge. De begravede deres døtre levende. De var grusomme imod deres slaver, og grove mod kvinderne. Og det værste af alt; de satte en ære i at være det! De prøvede at overgå hinanden med alle tænkelige midler, i dette vanvittige kapløb, som ofte ledte til blodige stridigheder. Nogle af disse fejder varede i generationer.

Forholdene i Arabien var elendige. Og i de omkringliggende lande var de ikke stort bedre.

Índeværende er mohammad

Den Hellige Profet var misfornøjet med denne livsform. Han deltog aldrig i de tåbelige ting, der skete omkring ham, ligesom han heller ikke deltog i idol-tilbedelsen. Støjende forlystelser, gik han langt uden om, og var stille og tankefuld. Han holdt sig langt borte fra fester og markeder, og med tiden tænkte han mere og mere på alt det onde han så omkring sig. Muhammad (fred være med ham) søgte efter en måde hvorpå han kunne befri verden for alt det onde.

Slaget ved Fudjar

Forskellige arabiske stammer var konstant i krig med hinanden. Også Quraish-stammen deltog i en af disse krige, der afbrudt af lange pauser varede i fire år. På det tidspunkt var Profeten en ung mand på femten år. Han var nødt til at holde med sin stamme. Men han vidste, at hans stamme ikke kæmpede for Allahs skyld, så derfor deltog han ikke særligt aktivt i kampen. Han trak ikke sit sværd, men nøjedes med at indsamle fjendens afskudte pile, og række dem til sin stammes bueskytter. Selv afskød han kun få pile. Dette slag er siden blevet kendt som slaget ved Fudjar.

Socialt arbejde

De evindelige kampe, stammerne imellem, bragte lidelser til mange mennesker. De svage led naturligvis mest, og for dem var der ingen hjælp at finde. For år tilbage havde nogle barmhjertige mennesker oprettet en hjælpeorganisation, der skulle bistå de svageste i samfundet, men dette selskab led en hensygnende tilværelse, og var reelt set uden betydning. De sårede og de nødstedte fra slaget ved Fudjar kunne således ikke få nogen hjælp. Den Hellige Profet følte sig dybt berørt deraf. Han besluttede sig til at gøre noget ved sagen. Derfor drog han da til Mekkas ledere og høvdinge, og talte med dem om sagen. Heldigvis var han i stand til at opnå støtte hos en del af dem, og således genopstod det godgørende selskab atter, og Den Hellige Profet blev drivkraften i foretagendet. Med tiden faldt mange af hans støtter fra, men Den Hellige Profet fortsatte ufortrødent sit arbejde.

Kaabaen genopbygges

Kaabaen lå i midten af en lav dal. Et år regnede det så meget at dette afstedkom en oversvømmelse, der skyllede Abrahams tempel bort. Forskellige stammer arbejdede sammen om at genopbygge Kaabaen. Templet var næsten færdigt, kun den berømte sorte sten manglede at blive sat på plads. Men en strid opstod, fordi hver enkelt stamme ønskede at få denne ære. Det syntes nu som om, at kun sværdet kunne træffe en beslutning.

Índeværende er mohammad

Ingen fredelig løsning syntes mulig. Da var der en, der fandt på en plan: "Lad sagen hvile til i morgen", tilrådede han, "og den første, der træder ind i Kaabaen i morgen tidlig skal beslutte hvad der skal ske. Alle må da acceptere hans afgørelse".

Denne ide syntes alle godt om. Mænd fra forskellige stammer løb til Kaabaen før solopgang, næste morgen, og alle prøvede på at være den første, som trådte ind i Allahs hus. Men alle blev de skuffede, thi en ung mand havde allerede indfundet sig. Det var ingen andre end Abu Talibs nevø. Den Hellige Profet blev bedt om at fortælle, hvilken afgørelse han var kommet til. Han tog derpå et lagen, bredte det ud på jorden, og den sorte sten i midten. Høvdingene blev nu kaldt frem, og bedt om i fællesskab at løfte lagenet til dets rette højde. Alle gjorde som der blev sagt, og da stenen nåede den rette højde, tog Den Hellige Profet den egenhændigt og satte stenen på plads. Denne løsning faldt ud til alles tilfredshed.

Sandhedens ånd

Mekkas stormænd var købmænd og

handelsrejsende. Abu Talib skaffede sig også sit udkomme på denne måde, og det var derfor naturligt at Den Hellige Profet blev inddraget i handel. Men han var ikke som andre handelsmænd, idet han var yderst ærlig og pålidelig. Han var venlig i sin tale, retfærdig og åben i sin handel. Han kom aldrig med en forkert udtalelse, men var oprigtig og redelig. Alle der handlede med ham, blev slået af den unge mands store kvaliteter. Det var næsten for utroligt, at noget menneske kunne være så oprigtigt. Engang bad en kompagnon Den Hellige Profet, om at vente på et gadehjørne. Kompagnonen lovede at være tilbage i løbet af få minutter, men han glemte imidlertid alt om sin aftale. I tre døgn stod Muhammad (fred være med ham) på gadehjørnet, og ventede. På den fjerde dag, kom kompagnonen tilfældigt forbi, og blev lamslået da han så sin ven, der hvor han sidst havde forladt ham, og blev meget bedrøvet over sin glemsomhed. Men Den Hellige Profet bemærkede med et smil: "Tag det nu roligt. Jeg lovede at vente på dig, indtil du kom tilbage, og som du ser har jeg holdt mit ord". En anden gang solgte Profeten nogle kameler.

Da kunden var gået kom Profeten i tanke om, at et af dyrene var lam på det ene ben, og han skyndte sig efter manden. Han indhentede ham snart, og gav ham pengene tilbage, og tog kamelen med sig hjem igen. Sådanne ærlige handler var uhørte i datidens Arabien. Snart spredtes historien vidt omkring; han blev elsket og respekteret af alle for sin ærlighed og sit venlige væsen.

Índeværende er mohammad

Den Hellige Profet blev kendt som "Al-Amin" og "As-Sadiq" (den ærlige, den sandfærdige eller Sandhedens ånd).

Ægteskab

I Mekka levede der en rig enke, ved navn Khadidja. Hun var ædel og smuk. To gange havde hun været gift, men begge hendes ægtemænd var døde, og havde efterladt hende i gode kår. For sine midler deltog hun i handelen på de omkringliggende lande, og hun udsendte agenter til mange byer og handelspladser. Da hun hørte om Den Hellige Profets ærlighed, overvejede hun at antage ham, som sin agent. Med et bud, lod hun ham tilgå besked om hvad hun ønskede, og han indvilgede da også heri. Khadidja sendte straks den unge pålidelige handelsmand til Syrien, ligesom hun sendte sin betroede slave, Majsarah, med på turen. Rejsen blev en stor succes, og indbragte Khadidja en større fortjeneste end hun havde håbet på. Majsarah omtalte i rosende vendinger den nye agent. Khadidja var dybt imponeret over hans ærlighed og gode manerer. Så hun besluttede sig til at ægte ham.

Endnu en gang lod hun Den Hellige Profet få besked om sine planer. Mangen en rigmand i Mekka, havde forgæves bejlet til Khadidjas hånd. Hun havde afvist, at gifte sig med nogen af dem, fordi hun regnede med, at de blot ville have hende på grund af hendes rigdomme. Men her var endelig en mand, som Khadidja ønskede at gifte sig med. Hun vidste af personlig erfaring, at han ville værdsætte hendes store kvaliteter og ikke hendes velstand. Derfor tilsendte hun ham ægteskabstilbudet. Den Hellige Profet talte derom, med sin onkel og med andre slægtninge, som straks rådede Muhammad (fred være med ham) til at acceptere. Kort tid efter ægtede Khadidja Den Hellige Profet. Hun var da 40 år, mens han var 25 år.

Familieliv

Ægteskabet blev lykkeligt. Khadidja elskede sin mand højt og jo tættere de kom hinanden, desto mere voksede hendes ømhed for ham. Alle hendes rigdomme tilhørte nu også ham, og dette gjorde Profeten bedre egnet til at tjene menneskeheden, end tidligere. Khadidja havde i sit hus en slave, ved navn Zaid, som hun skænkede ham i bryllupsgave. Han frigav straks Zaid og adopterede ham som sin søn. Khadidjas andre slaver og tjenestepiger modtog på lignende vis, den bedste behandling. Den Hellige Profet tiltalte dem aldrig som "min slave" eller "min tjenestepige", som andre mennesker havde for vane, at gøre.

Indeværende er mohammad

Altid kaldte han dem "min søn" eller "min datter". Efter ægteskabets indgåelse tog Den Hellige Profet vare på Khadidjas mange forretninger. Men hans hjerte var andetsteds. Rigdommene betød ingenting for ham. Han anså penge for at være et middel, hvormed han kunne hjælpe andre. Med sine rigdomme løskøbte han adskillige slaver og tjenestepiger. Det gjaldt især de slaver der led mest under deres herrers hårdhændede behandling.

Den Hellige Profet betalte også gælden for fattige folk, der selv var ude af stand dertil. Det gode par levede et lykkeligt liv. Allah skænkede dem syv børn — tre sønner og fire døtre. Sønerne døde i en tidlig alder, mens døtrene voksede op og blev gift. Den ældste søn blev kaldt Qasim, og det var ham som gav sin far efternavnet Abū Qasim (far til Qasim). Så stor var farens kærlighed til sin søn, at han sidenhen holdt af at blive tiltalt med dette navn. Den Hellige Profet var en elskelig far og en god ægtemand. Hans kone lovpriste ham udelukkende. Han elskede sine børn højt, og tog sig af deres mindste behov. Når nogen af børnene var syge, sad han hos dem dag og nat. Han var i sandhed det mest hjertensgode menneske. Så snart han så et menneske i nød, smeltede hans hjerte, og han gjorde alt, hvad han kunne for at lindre den nødlidende. De stolte Mekka-boere anså deres kvinder for deres ejendom. Kvinderne måtte tage sig af alt det huslige arbejde. Hvis manden var rig, havde han tjenestepiger eller slaver, til at hjælpe hustruen. Men sådan var det ikke med Muhammad (fred være med ham). Han frigav alle Khadidjas tjenestepiger og hjalp selv sin hustru. Han fejede gulvet og udførte alt slags arbejde. Han delte fuldtud familiens lykke og bekymringer med Khadidja og børnene.

Den guddommelige mission i Mekka

Omsider lys

Som tiden gik, mistede Den Hellige Profet helt interessen for handel, og brugte mere og mere af sin tid på anliggender, som han ønskede at forbedre. Han drog ofte ud til Djebel Nūr, et lille bjerg få kilometer fra byen, hvor han fandt en grotte (Hira), og her var han fortabt i sine tanker, i timer og dage, i sin søgen efter svar på livets gåder. Han ledte efter udveje, der kunne rejse mennesket fra de dybder, hvori det var faldet. Den Hellige Profet tog ofte føde med sig, og kom ikke tilbage til sit hjem i dagevis. Hele måneden Ramadan blev således tilbragt i grotten. Omsider så han lyset, efter at have tilbragt seks måneder i sit "tilflugtssted". Det skete en nat i måneden Ramadan (610 efter vor tidsregning) at englen Gabriel viste sig for ham, med det første budskab fra Allah.

Índeværende er mohammad

Den Hellige Profet blev beordret til at handle som Allahs Udsending, og han skulle gøre Allahs vilje kendt for hele menneskeheden. Han skulle vise verden vejen til menneskelig værdighed, fremskridt og virkelig lykke. Mesteren var da 40 år gammel. I 15 år havde han kendt den lykke det var at være ægtemand og far. I mange år havde han haft en stor viden om de lidelser, som menneskeheden måtte udstå. Nu kom Allahs ordre til ham om at frelse verden fra alt ondt. Det var en ordre om at lede menneskene frem mod et godt og rent liv.

Sandhedens første prøve

Mødet med Gabriel var en mærkelig ting for Den Hellige Profet. Han havde aldrig hørt om noget lignende, og han følte sig temmelig oprevet derover. Derfor skyndte han sig hjem og fortalte Khadidja, hvad der var sket. "Du er det bedste menneske verden nogensinde har kendt", udbrød hun. "Allah har derfor udvalgt dig til at arbejde for sin sag. Du er blevet den udvalgte Udsending". Khadidja og Muhammad (fred være med ham) begav sig hen til hendes fætter Waraqa ben Naufal, der var kyndig i de kristnes og i jødernes hellige bøger. Khadidja fortalte hvad der var sket i grotten ved Djebel Nûr. "Frygt ikke, kære kusine" sagde den lærde,

"Din mand er Allahs udvalgte Profet. Allah har talt til ham, som han gjorde det til Moses". Få måneder senere, viste Gabriel sig igen, og bragte denne gang et tydeligt budskab fra Allah. Den Hellige Profet skulle standse menneskehedens gang på den onde vej, og befale den kun at tilbede en Gud, nemlig Allah. Den hellige mission skulle straks begynde. I overensstemmelse hermed begyndte den svære opgave det var, at samle folk om Islam. I samfulde fyrretyve år havde Allah forberedt sin profet til den største gerning i historien, og nu kom øjeblikket hvor Den Hellige Profet skulle påtage sig at udføre sin mission. Khadidja var den første, der hørte budskabet, og hun var straks modtagelig, og blev således den første muslim. Ali, Den Hellige Profets 10-årige fætter var det første unge menneske, der tog Islams lære til sig. Abu Bakr, Den Hellige Profets mangeårige ven, blev den første voksne mand, der kom ind i Islams fold. Zaid, den frigivne slave, var ligeledes blandt de første muslimer. Allahs sidste Profet blev således, først af alle steder, hædret i sit eget hjem. Hans nærmeste var de første til at acceptere ham. Dette var noget ganske usædvanligt. Profeter før ham var blevet hånet og bespottet af deres egne nære slægtninge og venner.

Indeværende er mohammad

Først langt fra hjemstavnen vandt de deres første tilhængere og anerkendelse, og familie, slægt og venner var som regel blandt de allersidste, der sluttede sig til dem. Men i tilfældet med Den Hellige Profet var det modsat! I sandhedens første prøve vandt han en succes, som ingen profet før ham havde magtet. I Muhammads (fred være med ham) tilfælde blev hans nærmeste de første tilhængere.

Djebel Safa

I et stykke tid blev Islams budskab fremført på en tilbageholdende og stilfærdig måde. Abu Bakr bragte nogle af sine venner ind i Islams fold. Mesteren talte ligeledes til folk i det skjulte. Da kom endnu et budskab fra Allah. Budskabet skal fremføres offentligt! Allahs Udsending blev beordret til først at forkynde for sin egen slægt, og derefter for alle mennesker.

Djebel Safa er en lille høj, nær Kaabaen. En dag tog Den Hellige Profet opstilling på den, og kaldte folk sammen omkring den. "Hvis jeg fortæller jer, at en stor hær er skjult bagved bjerget og kun venter på at angribe jer, vil I da tro mig?" "Naturligvis vil vi det", lød svaret fra hundreder af stemmer; "Vi ved at du aldrig fortæller usandheder". "Så hør da videre på mig", fortsatte Den Hellige Profet. "I skal ikke tilbede andre guder end Allah. Hvis I gør det, vil en ond skæbne overgå jer alle, og da vil I fortryde, men det vil være for sent. Jeg vil ikke være i stand til at gøre noget for jer, selvom I er mine slægtninge". Et voldsomt vredesudbrud fulgte ovenpå denne udtalelse. "Han er blevet gal" sagde mange, mens andre kun havde endnu værre udtryk tilovers for Den Hellige Profet. Snart efter fjernede mængden sig, uden at nogen tog sig af hvad der var blevet sagt.

En trussel mod den gamle orden

Fra denne dag lød Islams stemme højere og højere. Mesteren og hans ledsagere opfordrede åbent folk til at antage den nye tro. De fortalte dem, at idolerne var magtesløse, og ude af stand til at gøre ondt eller godt. De fortalte også folk, at de skulle være gode og hensynsfulde imod hinanden, og de opfordrede dem til at opgive deres slette vaner og deres falske æresbegreber. Denne lære betød et dødsstød for den gamle livsform. Folket betragtede Islams lære, som en forhånelse imod forfædrenes religion. Islam søgte at forbedre menneskehedens skæbne, og ville løfte de undertrykte op til et anstændigt liv. Der sattes spørgsmålstegn ved de gamle privilegier, som de rige og de mægtige nød godt af. Islam stræbte efter at fjerne alle grusomme handlinger og tåbelige overleveringer.

Indeværende er mohammad

Dette var imidlertid for meget for de stolte høvdinge i Mekka. De så i Islam en fåre for deres privilegier. Islam ville nedbryde alle de lænker, der bandt menneskenes sjæle. Islam betød lighed for alle mennesker, og det betød frihed for tanke og tale. Hvordan kunne Mekkas høvdinge tillade dette? Hvordan kunne de opgive deres særlige privilegier? Længe tænkte de sig grundigt om, og så besluttede de sig til at handle. Men de måtte skynde sig, thi den nye lære havde allerede fundet grobund, så høvdingene besluttede sig til at handle før det var for sent.

Pression slår fejl

Ledernes plan var enkel nok. "Vi kan let klare Muhammad (fred være med ham), hvis hans onkel ikke afviser os, så lad os da straks tale med Abu Talib". En delegation opsøgte Abu Talib, og fremførte deres andragende. "Din nevø overdænger såvel os, som vore forfædre med fornærmelser. Også vores religion forhåner han. Dette kan vi ikke længere finde os i. Sig til din nevø, at han øjeblikkelig skal holde inde, eller du må overlade ham til sin skæbne. Hvis du ikke gør nogen af de ting, vi her har nævnt, må du være indstillet på at skulle undgælde for hans handlinger". Dette var en ubarmhjertig advarsel. Abu Talib følte at han ikke kunne hamle op med høvdingenes forenede magt, så han tilkaldte sin nevø, og fortalte ham, hvad der var blevet sagt, og han tilføjede yderligere: "Min kæreste nevø, tænk på din egen sikkerhed, og også på din onkels.

Bring mig ikke ud i vanskeligheder, som jeg ikke kan klare". Advarslen var slem nok til at kunne knægte selv det modigste menneske. Men for Den Hellige Profet var der ingen tvivl. Vejen foran ham var klar og tydelig. Han vidste, at hans mission havde Allah, den Almægtiges fulde støtte. I en fast og rolig tone, sagde han: "Ved Allah, jeg vil fortsætte det hverv, der er blevet mig pålagt; om så alle mine slægtninge og venner forlader mig, vil jeg ikke standse forkyndelsen af sandheden. Om så døden stirrer mig i øjnene, vil jeg fortsætte." Abu Talib blev rørt over alvoren og styrken i disse ord. "Godt, godt", sagde han, "gør som du finder bedst. Ingen skal skade dig så længe jeg lever".

Lokkemaden virker ikke

Høvdingenes plan mislykkedes! Pressionen førte ikke til det forventede resultat. Det næste der skete var, at de lagde lokkemad ud for Den Hellige Profet. Således valgte de Utba ben Rabia til at give sig i kast med Den Hellige Profet. Utba var en intelligent mand med en glat tunge. Han gik til Mesteren og sagde:

Indeværende er mohammad

"Hør her Muhammad (fred være med ham); du stammer fra en ædel familie. Dine forfædre var alle berømte ledere. Derfor må du naturligvis også ønske at opnå en høj stilling i samfundet. Men derfor behøver du ikke at splitte folket. Lad dem dog følge den gode gamle levemåde, og vi vil skænke dig hvad du ønsker. Hvis det er penge, så sig hvor meget og vi vil give dig det. Hvis du ønsker en smuk hustru, ja da lover vi dig, at finde den smukkeste kvinde i hele landet. Hvis det er magt, du stræber efter, er vi parate til at gøre dig til vores konge. Vælg en af tingene, eller dem alle, og du vil modtage hvad du ønsker. Men, for Guds skyld hold inde med din mærkelige mission". Disse lokketoner havde overhovedet ikke nogen virkning. "Ved Allah", sagde Den Hellige Profet, "om så folkene i Mekka placerede solen i min højre hand, og månen i min venstre hand, da ville jeg ikke holde op med at udføre min pligt". Utba vendte tomhændet tilbage. Hans gode forstand og hans glatte tunge, havde ikke været til nogen gavn. Dette gjorde kun Mekka-høvdingene endnu mere vrede og uforsonlige. Nu mente de det alvorligt.

Islam var en fåre for alt hvad de havde kært, og denne fare måtte imødegås, uanset hvad det skulle koste.

Forfølgelse

Da Mekka-boerne så at pression og lokkemad ikke havde nogen virkning, besluttede de sig til at gøre livet uudholdeligt, for Mesteren og hans tilhængere. Omvendte slaver blev allerværst behandlet. Deres herrer opførte sig imod dem, som var de dyr. Men overfor Islams magiske tiltrækning slog Mekka-boernes vrede fuldstændigt fejl. Muslimske slaver forblev tro imod den nye lære, også selvom flere af dem blev pryglet til døde. Nogle af de muslimske slaver blev købt og frigivet af Abu Bakr. Heller ikke de velhavende muslimer blev skånet for vanskeligheder. Deres egne slægtninge vendte sig imod dem. Uthman ben Affar blev således overfaldet en mørk aften, ligesom mange andre fik en lignende skæbne. Mesteren selv oplevede en frygtelig tid. Folk kastede snavs efter ham, når han gik på gaden. Abu Lahabs kone var den ledende i dette hæslige spil. Disse ugudelige mennesker spredte torne på hans vej.

De lavede alle former for støj, når han stod i Kaabaen for at bede og når han vandrede ud for at tale med folk om Islam ville de ikke tillade andre at høre, hvad han havde at sige. Mekka-boerne gjorde alt hvad de kunne for at piske hadet op mod Islam og muslimerne. Uanset hvor Den Hellige Profet gik, blev han skygget af sine fjender.

Indeværende er mohammad

Had-kampagnen blev anført af Abu Džahl, der var leder af Quraish-stammerne, og han havde sammen med sine tilhængere sat sig for at udrydde Islam fuldstændigt. Da alle fredelige midler hidtil var slået fejl, besluttede de sig nu til at bruge brutal magt.

Islam marcherer fremad

Til trods for alt dette, vandt Islam stadig flere og flere tilhængere. Enhver der hørte Islams råb følte den uimodståelige tiltrækning. Koranens ord havde en magisk virkning. Nogle af Mekkas ledende mænd accepterede Islam. Hamza, Den Hellige Profets onkel og Umar var blandt disse. Abu Dharr al-Ghifari var en anden. Umars omvendelse skete ikke uden dramatik. Han var en mand af stort mod. En dag gik han ud, for med sværdet i hånd, at dræbe Mesteren. På vejen til Mesterens hus, fik han fortalt at hans søster nylig var blevet omvendt, og han ændrede hurtigt beslutning og skyndte sig til hendes hus, hvor han fandt hende fordybet i Koranen.

Hun prøvede at gemme bogen, men han var hende for hurtig. Søsteren tryglede ham om at høre Koranens budskab. Umar lyttede til nogle vers. Virkningen var øjeblikkelig, og på ingen tid blev Umar et andet menneske. Han skyndte sig hen til Den Hellige Profet og antog Islam.

Udvandring til Abyssinien

Allahs guddommelige mission gik nu ind til sit femte år. Quraishlederne gjorde alt hvad de magtede, for at knuse den, men Islam voksede sig stærkere og stærkere for hver dag. Denne kendsgerning fik Mekka-høvdingenes raseri til at stige yderligere, og de var desværre i stand til at gøre livet utåleligt for mange muslimer. Disse lidende kom til Mesteren og spurgte om tilladelse til at rejse til det nærliggende Abyssinien, på den anden side af Det røde hav. Mesteren gav tilladelsen. Først udvandrede 15 kvinder og mænd, siden fulgte flere til, og tallet steg til 83 muslimer. Dette gjorde naturligvis ikke Mekka-høvdingene mildere stemt, og de sendte to af deres mænd, til Negus, der var konge i muslimernes nye land. Ved ankomsten til hans hof, bad de kongen om at jage muslimerne ud af landet, med den begrundelse, at de var uønskede folk. Negus spurgte muslimerne, hvad de havde at fremføre til deres forsvar. Djaafar der var søn af Abu Talib, stod frem og sagde: "Oh konge, vi var før hen et ondt folk. Vi tilbad idoler og gjorde alle de tåbelige ting vi kunne komme til."

Indeværende er mohammad

Allah har sendt os sin sidste profet, og han har lært os at bede, og at være barmhjertige imod hinanden. Dette har imidlertid gjort vort eget folk til vore fjender. De ønsker at tvinge os til at leve i den ondskab og ugudelighed vi nu har vendt ryggen. Vi håber, Oh konge, at I ikke vil tillade disse onde mennesker, at lægge hånd på os." Kong Negus blev dybt rørt ved denne appel, og han bad Djaafar om at fremsige nogle vers fra Koranen. Djaafar reciterede fra kapitlet "Marjam". Kongen følte sig bevæget, og sagde til de to udsendinge fra Mekka: "Jeg vil ikke udlevere disse mennesker, thi de følger kun den sande tro".

Banu Hashim afsondres i en dal

Efterhånden blev Mekkas høvdinge i stadig stigende grad bitre og uforsonlige imod Abu Talib og Banu Hashim-stammen. "Det er Hashimitternes skyld", erklærede de, "hvis de slår hånden af Muhammad (fred være med ham) vil han snart stoppe sine aktiviteter. Eftersom de ikke gør det, godt så lad dem undgælde for deres slægtnings handlinger". Således indgik alle byens stammer en overenskomst, hvori de blev enige om, at indstille ethvert handelssamkvem med Banu Hashim. Ingen måtte sælge noget til dem eller slægten, i det hele taget. Aftalen blev underskrevet, og hængt op i den hellige Kaaba, og fandt sted i Den guddommelige missions syvende år. Nu fulgte en periode med mange genvordigheder for Banu Hashimstammen og for muslimerne i det hele taget. Så stort var presset at Abu Talib, stammens overhoved søgte tilflugt i en snæver dal, der senere er blevet kendt som Abu Talibs pas. I tre år levede Mesteren og hans følgesvende i denne dal. Mange af muslimerne sluttede sig her til dem. Alle forsyninger til dalen blev indstillet, og Mekkaboerne var meget omhyggelige med at ingen mad og føde nåede flygtningene, som udelukkende måtte ernære sig af blade og bær fra træer og buske. Især børnenes tilstand var elendig. Omsider forbarmede nogle venligtsindede Mekka-høvdinge sig og tog stammen til nåde igen. De sønderrev aftalen, der stadig hang i Kaabaen. De sultende og udhungrede muslimer blev nu i stand til at vende hjem. Den almindelige bitterhed imod Islam og muslimerne tog imidlertid ikke af, men fortsatte med uformindsket styrke.

Sorgens år

Kort tid efter opholdet i dalen døde Abu Talib. Han var da 80 år og hans helbred var blevet nedbrudt efter tre års sult og afsavn. Snart efter døde også Khadidja, Mesterens gode og trofaste hustru. Begge disse dødsfald fandt sted i Den hellige missions tiende år. Tabet af de nære slægtninge gjorde Mesteren meget bedrøvet.

Indeværende er mohammad

Abu Talib og Khadidja havde været søjler der styrkede ham, og deres død gjorde Mesterens fjender dumdristige i deres mod. En dag da Den Hellige Profet stod i dyb bøn, i Kaabaen, sneg Abu Djahl, sig ind på ham bagfra, kastede et klæde om hans hals og forsøgte at strangulere Mesteren. Han ville være blevet kvalt, hvis ikke Abu Bakr i tide var kommet til hjælp.

Fordrivelsen fra Taif

Modstanden i Mekka var stadig voldsom, så Den Hellige Profet forsøgte at sprede sin lære til en anden by. Ca. 60 kilometer fra Mekka lå Taif, hvortil Mesteren drog en dag. Her sammenkaldte han byens ledere og opfordrede dem til at acceptere og antage Islam. De ænsede overhovedet ikke hvad han havde at sige, så forsøget måtte hurtigt indstilles. Da han var ved at forlade byen, sendte de onde høvdinge deres hunde efter ham, ligesom de fik en flok vagabonder til at kaste sten efter Den Hellige Profet. Byger af sten ramte Allahs Profet, idet han forlod byen, og dette ophørte først, da han søgte tilflugt under nogle træer i en nærliggende have. Han var ganske ilde tilredt, og der flød så meget blod, at hans sko blev fyldt deraf. Alligevel var det eneste han sagde: "Herre tilgiv disse mennesker, thi de ved ikke hvad de gør".

Miradj – opstigningen

I den Guddommelige missions tiende år fandt også den berømte opstigning sted. En nat kom englen Gabriel således med den besked, at Allah ønskede at tale med sin profet. Rejsen begyndte på en bevinget hest (Burâq). Fra Mekka blev Den Hellige Profet bragt til Jerusalem. I Davids tempel fremsagde han sine bønner sammen med profeterne Abraham, Moses og Jesus, hvorpå rejsen tværs gennem himlene begyndte. Omsider stod Den Hellige Profet foran den guddommelige trone.

Bagved et forhæng fandt en meget åbenhjertig samtale sted. Ved nattens slutning vendte Den Hellige Profet tilbage til sin by.

Lyset spredes til Yathrib

Hvert år, på den tid da pilgrimmene besøgte Mekka, talte Mesteren til de mennesker, der kom fra andre byer og lande, og han fortalte dem hvad Islam betød, og hvad det stod for. Mekka-boerne prøvede med alle midler at holde pilgrimmene langt væk fra Den Hellige Profet, men heller ikke i dette havde de noget held med sig. I missionens 11. år, antog seks pilgrimme fra Yathrib Islams lære, og i det følgende år, yderligere tolv pilgrimme.

Indeværende er mohammad

På deres anmodning sendte Den Hellige Profet Mus'ab ben Umair til Yathrib, for at sprede Islams lære yderligere. Hans mission blev meget frugtbar, thi inden et år blev mange Yathrib-boere muslimer. I missionens 13. år drog 72 muslimer fra Yathrib til Mekka, på valfart. På deres vegne, anmodede de Den Hellige Profet om at gøre Yathrib til Islams by. Abbas, en af Mesterens onkler, var tilstede under samtalen. "Hvis I ønsker at tage min nevø med jer", sagde han, "må I afgive et løfte, nemlig:

altid at bistå og støtte ham, under alle omstændigheder, og i alle forhold. Til trods for divergerende opfattelser i tro og anskuelser, har vi, hans slægtninge, stået last og brast med ham i alle disse år. Hvis I kan og vil gøre dette, vil vi sende ham med jer. Hvis ikke, så lad ham da blive her i Mekka". "Vi lover det med glæde", var svaret, "men vi ønsker også en forsikring. Når Allahs udsending har opnået magt og indflydelse, må han ikke forlade os og vende tilbage hertil". "I får dette løfte", svarede Den Hellige Profet. "Jeg er jeres, og I er mine".

Den Guddommelige mission i Medina

Islam finder et nyt hjem

En strøm af muslimer begyndte nu at flyde fra Mekka til Yathrib. Længe før alle andre drog Mesteren afsted med en lille udvalgt skare, hvad der kun gjorde Mekka-boerne rasende. "Islam slår nu rod i Yathrib", udbrød de. "Med tiden vil troen være stærk nok til at slå igen. Der er endnu tid til at udføre det eneste mærkbare, som kan fjerne faren helt. Dræb Muhammad (fred være med ham) og Islam vil følgelig dø ud".

Hidjra

Mens fjenderne således lagde planer imod hans liv, modtog Mesteren et budskab fra Allah, om at forlade Mekka. I den skæbnesvangre nat, da komplottet skulle gennemføres, lod Mesteren Ali ligge i sin seng i stedet, og forlod selv huset, ved midnatstide. Dragne sværd glimtede omkring, men ingen var i stand til at se ham. Han skyndte sig straks til Abu Bakrs hus, hvor to kameler stod klar til at bringe de to gennem ørkenen. De sad op og forlod i hast byen. Omkring 8 kilometer fra Mekka, gemte de sig i en hule ved Djebel Thawr. Ved daggry så fjenderne, at de var blevet narret, og i stærk ophidselse udsatte de en dusør på 100 kameler til den der kunne bringe Den Hellige Profet tilbage. I snesevis af ryttere drog nu afsted, ud i ørkenen, hvor de resultatløst finkæmmede bjerge og dale. Nogle af dem kom i nærheden af hulen ved Djebel Thawr. Abu Bakr blev nervøs, men Mesteren sagde roligt: "Frygt ikke; Allah er med os".

índeværende er mohammad

I tre døgn gemte Mesteren og Abu Bakr sig i hulen. På den fjerde dag, fortsatte de rejsen; efter et døgn's ridt standsede de atter for at få lidt hvile.

Da blev de fundet af en rytter, der havde set deres spor, og idet han ville ride frem imod Mesteren og Abu Bakr, snublede hesten og rytteren blev kastet af. Han gjorde endnu to forsøg, men hver gang skete det samme. Så indså rytteren, at her kæmpede han imod en overnaturlig magt. Han blev så overvældet af frygt, at han bad om nåde. Den Hellige Profet tilgav ham straks.

Yathrib bliver profetens by

De to flygtninge kom efter 6 dages rejse til Quba, en landsby 5 kilometer fra Yathrib. Her blev de i næsten to uger, og her sluttede Ali sig til dem. I Quba blev den første moske bygget, og under opførelsen deltog Den Hellige Profet og hans ledsagere, som almindelige arbejdere. I alle disse dage havde Yathribs folk været på udkig efter Mesteren. Men hver morgen mødte de forgæves op, uden for byen; endnu var han ikke i sigte, men omsider oprandt den lykkelige dag. På en fredag morgen forlod Den Hellige Profet Quba. En begejstret modtagelse ventede ham i Yathrib. Mænd og børn stod langs med vejen. Kvinderne stod på hustagene og sang af glæde.

Mesteren drog ind i byen, ridende på sin kamel. Alle ønskede at han skulle blive deres gæst, men han lod sin kamel vandre videre, og sagde: "Der hvor kamelen standser, vil jeg blive". Dette skete ved Abu Ayyub Ansaris hus, og han fik den ære at blive Den Hellige Profets vært. Muhammad (fred være med ham) blev der i næsten 7 måneder, mens hans eget hus blev bygget. Fra den dag Den Hellige Profet kom til Yathrib fik byen navnet "Madina-tun-Nabi" eller Profetens by. Med tiden blev byen kendt som Medina. Yathrib, der indtil da havde været kendt som et lille søvnigt bondesamfund, ændrede pludselig betydning, og blev nu en af verdens vigtigste byer. Den blev udgangspunkt for en revolution, der skulle ændre menneskets historiske forløb. Ved at forsyne Islam med et hjemsted sprang Yathrib ind på verdensarenaen.

Índeværende er mohammad

Islams broderskab

"Enhver muslim er bror til alle andre muslimer" lyder Islams lære. Denne lærdom blev sat på sin første store prøve i Medina. Flygtningene fra Mekka havde hverken hjem eller penge. De fleste af dem, havde tidligere været ret velstående folk, men Mekka-boerne havde ikke givet dem lejlighed til at bringe noget med sig.

Den Hellige Profets første problem blev derfor at finde bolig til disse mennesker.

Islams broderskab løste ethvert spørgsmål. Mesteren tilkaldte en Ansari (Medina-boer) og en Muhâdjir (flygtning), og sagde: "Fra nu af er I brødre". Båndene imellem disse to blev langt stærkere end blodets bånd var. Ansarien gav sin bror fra Mekka halvdelen af alt hvad han havde - hus, jord, penge og andre ejendele. Aldrig tidligere havde verden kendt et sådant broderskab.

Profetens moske

Nu var Yathrib Profetens by, og det hastede med at bygge en moske. En grund blev købt, tæt ved Abu Ayyub al-Ansaris hus og her blev Medinas første moske opført.

Den havde vægge af soltørret mudret jord og et tag af palmeblade. Tæt ved den nye moske opførtes en hytte til Mesterens familie. Under konstruktionen af moskeen arbejdede Den Hellige Profet atter som arbejder. Han bar de tunge stenblokke, som bøjede hans ryg under deres vægt.

"Kære Mester", sagde hans tilhængere, "der er nok af os til at gøre arbejdet. Det er bedre at du hviler".

"Nej!" kom svaret straks, "også jeg må slide i det, akkurat som mine ledsagere gør det".

Moskeen dækkede et stort område. I et hjørne blev der rejst en forhøjning, med et stråtækt tag, hvor Ashabus-Suffa skulle bo. Det var mænd, der hverken havde hjem eller familier, og de havde kun liden interesse i verden og dens anliggender. Meget af deres tid blev brugt på at iagttage og nedskrive hvad Den Hellige Profet sagde og gjorde. For at opretholde livet indsamlede de træ og solgte det i bazaren. Yathrib viste sig at være en frugtbar jord for Islam. Byen var hovedsageligt beboet af Aws- og Khazradj-stammerne, der begge hurtigt søgte ind i Islams fold. Nogle jødiske familier boede der også. Skønt de var få i antal, var de temmelig rige og meget magtfulde. Den Hellige Profet indgik en overenskomst om gensidig hjælp, med dem.

På den måde fandt Islam et sikkert hjemsted i Yathrib. Her var der frihed til at vokse i styrke.

Indeværende er mohammad

Mekka-boerne forbereder et angreb

Mekka-boerne kunne næppe forventes at forholde sig i ro mens Islam slog rod i Medina. Handel med Syrien var høvdingenes vigtigste næringsvej, og deres handelsruter lå ikke langt fra Medina. Derfor betød et stærkt Islam også at disse forbindelseslinier kunne blive truet. Derfor forberedte Mekka-høvdingene et angreb på Medina, førend det var for sent. Deres leder, Abu Sufyan, anførte en karavane til Syrien. Fortjenesten fra denne karavanes last skulle bruges til at udruste en hær med, og fjerne Islams nyligt grundlagte hjem. Muslimerne havde ikke været i byen i mere end et år, da underretningerne om de fjendtlige forberedelser begyndte at indløbe. I selvforsvar måtte også de lægge planer. De besluttede sig derfor til at angribe Abu Sufyans karavane, når den var på vej tilbage til Mekka. Men Abu Sufyan var imidlertid klog, idet han forudså faren, og valgte en anden rute, selvom den var længere.

Mekka-høvdingene besluttede sig til at indtage Medina ved et overraskelsesangreb, så de ville ikke vente indtil Abu Sufyan var kommet tilbage. En mængde mænd med våben strømmede fra Mekka og styrede mod Profetens by.

Næppe havde Abu Sufyans karavane passeret Medina, da rapporter begyndte at indløbe om, at en vældig hær snart ville stå foran byens porte. Medina skyndte sig febrilsk at forberede sig på angrebet.

Slaget ved Badr

Den muslimske ånd

Før de afsluttende planer, indkaldte Den Hellige Profet til et møde og forelagde sine ideer for folket. Muhadjir-lederne forsikrede ham om deres totale støtte. Men Mesteren ønskede at kende Ansariernes følelser. Da lederne så dette stod de frem, og sagde. "Oh Allahs udsending, vi vil adlyde dig, om så du befaler os at springe i havet". Et smil viste sig på Den Hellige Profets ansigt, da han hørte svaret. Det blev besluttet at Muslimerne straks skulle drage ud for at hindre fjendens videre fremmarch.

I måneden Ramadan drog Den Hellige Profet ud fra Medina, i spidsen for en hær på 317 muslimer, heriblandt to unge knægter. Der var kun ganske få heste og de troende var ikke iført harnisk. Mekka-hæren bestod af omkring 1000 mænd, der alle var velbevæbnet, og af næsten 300 heste og 700 kameler.

Indeværende er mohammad

Ved Badr, en landsby 100 kilometer fra Medina mødtes de to hære, og her slog de også lejr for natten. Hele natten lang lukkede Den Hellige Profet ikke et øje. Han stod foran Herren, grædende og bedende, om en muslimsk sejr. "Herre", udbrød han, "Quraish er opsat på at bringe døden til din Profet. Herre! Kom os til hjælp. Hvis denne håndfuld muslimer omkommer i dag, hvem skal da tilbede dig herefter?" Tidligt næste morgen, fredag den 17. Ramadan, stod de to hære overfor hinanden. Den Hellige Profet arrangerede selv sine linier. Derefter gik han til den lille løvhytte, der var lavet til ham. Her faldt han på knæ i bøn, og bad Allah om at hjælpe muslimerne. Kampen begyndte med enkelte fægtninger. En stor Quraishhøvding, Utba, kastede sig ud i striden. Han var ledsaget af sin bror Shaybah og hans søn Walid. Tre Ansarier mødte dem. "I er ikke vore ligemænd", udbrød den stolte Mekka-høvding; "send folk af ædlere blod til at kæmpe med os". Dette opildnede Hamza, Ali og Ubayda til at kæmpe med endnu større styrke. Hamza dræbte Utba, Ali Walid, mens Ubayda blev såret af Shaybah. Derpå kastede Ali og Hamza sig over Shaybah og slog ham ihjel. Ubayda blev båret tilbage til muslimerne lejr. Han døde ved Mesterens fødder, med et smil om læberne.

Allahs hjælp

Almindelig kamp begyndte nu. Mekkas hær var 3 gange så stor som muslimerne, og den var iført stål og harnisk. Men en mærkelig glød opildnede muslimerne. Mange af dem så deres egne slægtninge falde for deres sværd, men intet kunne standse hænderne der dræbte. Mesteren befandt sig i stadig bøn. De hårdt trængte tilhængere strømmede hen til ham efter inspiration og mod, men de fandt ham i samtale med sin Herre. Hans pande berørte jorden. Igen og igen gentog han "Herre opfyld dine løfter. Hvis denne flok muslimer omkommer i dag, vil der ikke være nogen tilbage, som kan tilbede dig". Omsider bragte Gabriel gode varsler om sejren.

Den Hellige Profet kom da ud fra sin hytte, og meddelte sine tilhængere de gode nyheder.

To Ansari-knægte

Abu Djahl, der kommanderede Mekka-hæren, var Islams dødsfjende, og enhver muslim ønskede at være den, der dræbte uslingen. To Ansari-knægte kom til Abdur Rahman ben Awf og spurgte "Onkel, hvem er Abu Djahl?". Onkelen udpegede den stolte Mekkakriger, der befandt sig midt i kampens hede, og i samme øjeblik faldt de to knægte over uslingen, som sultne ørne. De slog ham til jorden og skilte hans hoved fra kroppen.

indeværende er mohammad

Mange andre Mekkakrigere blev dræbt på lignende måde, og snart mistede de øvrige soldater modet og flygtede. Muslimernes sejr var fuldstændig. Den første styrkeprøve gav Islam overtaget. Det var uden tvivl et sjældent mirakel. Allah, den almægtige havde skænket overmenneskelig styrke til en håndfuld af sine tjenere. Verden havde ikke set et sådant mirakel tidligere.

Krigsfanger

Muslimerne havde efter slaget ved Badr kun fjorten dræbte. Hos Mekka-hæren døde halvfjerds mænd, og et lige så stort antal blev taget til fange og bragt til Medina. Alle blev de venligt behandlet, og de troende gav dem bedre mad at spise, end de selv fik. Omsider blev fangerne frigivet efter at løsesummen var blevet betalt. Abbas, Den Hellige Profets onkel var blandt fangerne. Nogen sagde: "Vi må hellere lade Abbas gå uden at betale noget". "Nej, nej", sagde Mesteren, "Abbas er en rig mand, så han skulle langt snarere betale det dobbelte". Nogle fanger, der kunne læse og skrive, vandt deres frihed, ved at undervise ti muslimer i alfabetet.

Et vendepunkt i historien

Slaget ved Badr var tilsyneladende en mindre affære, som blev udkæmpet i et fjernt og ukendt hjørne af verden. Men den fremtidige udvikling i hele menneskehedens liv, afhang af kampens udfald. Som Den Hellige Profet tydeligt havde forudset ville muslimernes nederlag ved Badr have betydet en afslutning på Islams eksistens, og dermed også afslutningen på al menneskelig værdighed. Sejren ved Badr gjorde med et Islam til en styrke, der måtte frygtes og respekteres. Fra nu af blev Islam en altovervældende styrke, der skulle tage vare på menneskenes hele liv, deres sjæle såvel som deres verdslige anliggender. Mesteren som hidtil havde været troens overhoved, blev nu også statens leder.

To ægteskaber

Kort tid efter slaget ved Badr skænkede Den Hellige Profet to af sine døtre bort til giftermål. Fatima, den yngste datter blev viet til Ali. Hendes medgift bestod af nogle få lerkar, en vandsæk og to håndmøller. Disse gaver skulle blive hendes livsledsagere, og i årene der fulgte, malede Fatima altid selv sit mel, og hentede selv sit vand ved brønden. Den anden datter, Umm Kulthum blev gift med Uthman ben Affan. Inden da var hendes søster Ruqayya blevet viet til samme Uthman, men hun døde efter kort tids ægteskab, og derfor skænkede Mesteren sin anden datter til Uthman. Således fik han titlen "DhunNurain" hvilket betyder "indehaveren af to lys".

Indeværende er mohammad

Mekka-boerne lider under nederlaget ved Badr

At kampen skulle ende som den gjorde, var der ingen i Mekka der havde forestillet sig. Da nyheden nåede frem, afviste alle den, som usandhed. Men senere måtte de erkende, at det var rigtigt. Efter at have tilbragt nogle dage i tungsind og fortvivelse, kom den naturlige stolthed tilbage. De besluttede sig til at udslette skammens nederlag, og de traf hurtigt forberedelser til endnu en krig mod Islam. Denne gang i en langt større målestok, end tidligere. En hær på 3000 mænd blev udrustet. Kvinderne marcherede med, sammen med deres mænd, brødre og svogre. De skulle komme med kampråb, og opildne krigerne til modige handlinger. De skulle også fange alle der forsøgte, at flygte, og sende dem tilbage til kamppladsen.

En overraskelse for muslimerne

Quraish'erne stillede en hær på mere end 3000 mænd på benene. Rasende af hævnthirst begyndte denne masse at bevæge sig frem mod Medina. Mekka-hæren var på march, men muslimerne anede intet derom, og først da de fremmede befandt sig tæt ved Den Hellige Profets by nåede beskeden frem fra Abbas, Mesterens onkel. Disse underretninger gjorde naturligvis Den Hellige Profet meget urolig. Som sædvanlig fremlagde han sagen for folket. Nogle sagde, at det var bedst at blive inde i byen, og der slå fjenden tilbage, mens andre ønskede at kæmpe i det åbne land. Den Hellige Profet syntes bedst om den første plan, men da langt de fleste foretrak åben kamp besluttede han sig til at respektere flertallets ønske.

Hyklerne svigter

Det var en fredag. Efter at have gennemført den sene aftenbøn, iførte Mesteren sig sit harnisk og var nu klar til at lede sine mænd til slagmarken. Henvendt til tropperne sagde han: "Hvis I lægger jeres liv i Allahs hænder og står fast, vil sejren blive vor". Den Hellige Profet forlod nu Medina i spidsen for 1000 mænd. Da de skulle gennem byporten, skilte hylkernes leder Abdullah ben Ubayy sig ud fra hærskaeren med sine 300 soldater. "Vi ønsker ikke at kæmpe i det åbne land", sagde han, der ønskede at kæmpe mod fjenden indenfor byens mure. Han brugte dette som undskyldning for at svigte, og reducerede hermed den Muslimske hær til 700 mænd.

Slaget ved Uhud

Uhud er en bakke få kilometer fra Medina. Den 11. Shawwal, marcherede Den Hellige Profet hertil og tog opstilling med bakken i ryggen. Derpå arrangerede han sine linier.

Indeværende er mohammad

Ved bakkens fod var der et smalt pas, som kunne blive farligt såfremt fjenden gjorde omkring, og lavede et bagholdsangreb. Halvtreds bueskytter blev derfor posteret der, med strenge ordrer om ikke at forlade deres stillinger, uanset slagets udfald. Slaget begyndte, som vanligt med spredte fægtninger, der snart blev efterfulgt af almindelig kamp. Uagtet at muslimerne var underlegne i antal, begyndte det snart at tynde ud i modstandernes rækker. Kvinder på begge sider, spillede også deres vigtige rolle. Quraishkvinder opildnede mændene og sang kampsange, mens de muslimske kvinder forsynede krigerne med vand, og tog sig af de døde og sårede.

Sejr vendes til nederlag

En efter en blev flere af Mekka-hærens standart-bærere dræbt, og deres standarter lå dybt i støvet. De panikslagne Mekka-krigere glemte endog at tage sig af de gudebilleder, de havde ført med til kamppladsen. De hæslige ting lå med ansigtet i støvet, og kvindernes kampråb viste sig ikke at være til nogen nytte længere, idet deres mænd, og de selv med, flygtede, over stok og sten, efterladende et stort bytte. Ved synet af dette bytte glemte bueskytterne alt om de ordrer de havde fået, om at forsvare passet, og de løb frem for at samle de efterladte ting op. Khalid ben Walid, der endnu ikke var blevet muslim, var en af de fjendtlige generaler. Han så at passet var ubevogtet. Hurtigt ledte han en styrke ind gennem den trange kløft, dræbte de få bueskytter, der var blevet på deres post, og faldt den muslimske hovedstyrke i ryggen. Da de øvrige Quraish-ledere, der var på vild flugt, så dette, vendte de hurtigt om, og genoptog kampen.

Dette kom som en fuldstændig overraskelse for muslimerne. Sejr var indenfor rækkevidde, da de pludselig så sig indfanget i en dødelig fælde. Forvirringen spredtes, og for at gøre det hele endnu værre blev den muslimske standart-bærer Musab ben Omayr dræbt. Han lignede af ydre Mesteren selv, og hurtigt løb rygten om at Den Hellige Profet var død, og dette var med til at ødelægge muslimernes kampvilje. Da de troede sig uden leder mistede de modet. Stor forvirring fulgte nu. Små lommer af kæmpende muslimer holdt endnu ud her og der, men også denne modstand blev brudt af den talstærke modstand. Det syntes nu som om ikke en eneste muslim skulle overleve katastrofen.

Muslimer dør for Mesteren

I mellemtiden stod Den Hellige Profet fast på jorden omgivet af sine trofaste medkæmpere. Abu Dudjana skærmede Mesteren med sin umådelige krop og Saad ibn Abi Waqqas holdt fjenden på afstand med sine pile.

Indeværende er mohammad

Det lykkes Kaab ben Malik at få et glimt af Mesteren selv. "Godt nyt, Oh muslimer; Allahs Profet er hos os", råbte han gennem kamplarmen. Alle vendte blikket imod stedet.

Ven og fjende strømmede til. Fra alle sider rullede bølger af rasende Mekka-krigere henimod den lille muslimske lomme, der omgav Mesteren. Men de troende stod som en stenmur rundt om deres Profet, og tilbageviste alle angreb med overmenneskelig styrke. Mange døde, og endnu flere blev såret. Så voldsom var kampen og vildskaben i fjendens angreb at Den Hellige Profet blev såret, idet han blev ramt i hovedet samt mistede to tænder. Blod strømmede ham ned ad kinden, men han var stadig så blid som nogensinde. "Hvilket håb for et folk, som farver deres profets ansigt rødt", udbrød han. Med sværdet i fremstrakt hånd, sagde Mesteren: "Hvem vil øve retfærdighed med dette sværd?" Abu Dudjana fik fat om våbnet og sprang på Mekka-krigerne som en vildkat. De unge Ansari-krigere dannede en solid ring omkring Mesteren og kæmpede med helt overmenneskelig styrke og mod. En Ansari-kvinde, Umm Ammara, tog sig af de sårede. Da hun så, at Mesterens liv var i fare, trak hun sit sværd og kastede sig ud i kampen. Også hun kæmpede desperat og modigt, til hun var hårdt såret.

Fjenden drives tilbage

Som kampen skred frem samlede hele den muslimske styrke sig rundt om Mesteren. Orden og tillid vendte tilbage. Langsomt blev fjenden trængt tilbage. Mesteren fulgt af sine mænd, steg op på Djebel Uhud, for at få et overblik over situationen. Mekka-krigerne fandt det ikke sikkert, at gå for langt frem, så de lod muslimerne blive tilbage, mens de marcherede hjemad mod Mekka. Slaget ved Uhud kostede muslimerne halvfjerds værdifulde liv, og iblandt de faldne var Hamza, en af Islams modigste sønner. Hans død gjorde Den Hellige Profet meget bedrøvet. "Dette er den sørgeligste ulykke, der er overgået mig", udbrød han, da han så Hamzas lemlæstede lig. "Må Allah forbyde, at jeg stilles overfor en sådan ulykkelig hændelse igen". I dyb sorg, blev martyrerne begravet og de troende vendte tilbage til Medina.

Indeværende er mohammad

Islam vokser i styrke

Til trods for deres tilsyneladende sejr ved Uhud, mistede Ouraishlederne ikke deres ærefrygt for Islam.

I hjertet vidste de, at sejren i realiteten tilhørte Den Hellige Profet, og hans tilhængere, og at det kun var den skæbnesvangre fejltagelse hos nogle få muslimer (nemlig: bueskytterne i passet), der havde vendt muslimernes sejr til nederlag. For de stolte Mekka-boere, var der ingen tvivl om, at de ikke længere kunne modstå muslimernes religion. I de næstfølgende to år gjorde de da heller intet forsøg på at indtage Medina.

Det jødiske komplot

Jøderne i Medina var rige og mægtige, og med tiden, som Islam voksede sig stærk, blev de misundelige og begyndte at lægge hemmelige planer om at tilintetgøre religionen fuldstændigt. Disse planer blev heldigvis opdaget, og 2 af de 3 jødiske stammer måtte se sig nødsaget til at forlade Medina. Mange af dem bosatte sig i Khaybar, der fra da af blev et stærkt jødisk knudepunkt, og herfra blev jødiske agenter sendt ud over hele Arabien for at slutte landet sammen mod Islam.

Planen fungerede godt, thi med stor snilde og listighed vandt jøderne alle de elementer i landet, der var imod Islam, over på deres side. For at gøre fælles sag med Mekka-stammerne, gik de åbent ind for afgudsdyrkelse og glemte alt hvad de tidligere havde sagt og gjort til bekæmpelse af hedenskab. Som agenternes arbejde skred frem, lykkedes det jøderne at rejse en hær på omkring 24.000 mand. I Hidjrahs femte år bevægede denne arme sig mod Medina, hvor muslimerne skulle overlistes. Men en landsomfattende alliance kunne ikke holdes hemmeligt. Meldinger om de fjendtlige foreberedelser var lang tid i forvejen strømmet til Medina, og muslimerne var således forberedte på at møde den hidtil største hær i Arabiens historie.

Skyttegravsslaget (Khandaq-slaget)

Den Hellige Profet fik i tide underretning om den jødiske sammensværgelse, og han søgte råd hos sine tilhængere, som tidligere. En af dem, Salmân al-Fârisi, foreslog at de gravede en dyb rende til forsvar for byens "åbne sider". Dette var en plan alle kunne godtage, og i tyve dage arbejdede 3000 mænd på at gøre skyttegraven færdig. Igen deltog Den Hellige Profet i arbejdet på lige fod med sine tilhængere. Da arbejdet var færdigt, var der blevet skabt et imponerende forsvarsværk, der var 5 meter dybt og lige så bredt.

Índeværende er mohammad

Her var den muslimske hær i sikkerhed. De allierede styrker strømmede mod Medina under kommando af Abu Sufyan. Foran byens porte blev de standset af skyttegraven, og for at skjule deres egen magtesløshed, begyndte de at håne muslimerne. "Det sømmer sig ikke for en araber, at kæmpe bag en beskyttelse", råbte de. De havde imidlertid bragt rigeligt med forsyninger med sig, så de besluttede at belejre Medina. I uger stod denne belejring på. Forsyningerne i Medina begyndte at blive små. En jødisk stamme, Banu Quraiza, der boede indenfor Medinas sikre mure, havde i det skjulte ført forhandlinger med fjenden, og disse hyklere havde travlt med deres smædekampagne mod Mesteren, men til trods for alt dette var den muslimske moral fortsat meget høj, og alle nærede den dybeste tillid til Allah og hans udsending. På belejringens 27. dag ramte en frygtelig cyklon Medina-området. Fjendens telte blæste omkuld, og de voldsomme regnskyl blev ødelæggende for deres forsyninger og lagre. Kolde vinde fik belejrerens blod til at fryse til is. Oveni det hele blev Mekka-hæren ramt af indre splid og uenighed. Til muslimernes store glæde blev belejringen ophævet og de fjendtlige hære forsvandt lige så pludselig, som de var kommet.

Hudaybiya-traktaten

I Hidjrah'ens sjette år, forlod Den Hellige Profet Medina for at besøge Kaabaen. Han slog lejr ved Hudaybiya, lige udenfor sin gamle fødeby. Besked blev sendt til Quraish-lederne om at muslimerne ikke var kommet for at kæmpe, men for at besøge Allahs hus. Mekka-boerne syntes slet ikke at være indstillede på, at modtage Muslimerne med god vilje og fred. Imidlertid blev deres udsendinge, der kom til fredsdrøftelser, i muslimernes lejr, forbavset over den ånd, der herskede blandt Muhammads (fred være med ham) tilhængere. Muslimerne viste ubegrænset kærlighed og respekt for Mesteren, og udsendingene havde aldrig oplevet noget lignende. Derfor rådede de deres folk til ikke at presse for hårdt på. Efter langvarige drøftelser indvilligede Quraish-lederne til slut i at underskrive en fredstraktat. I følge denne skulle muslimerne drage tilbage til Medina, uden at have besøgt Kaabaen. De skulle så komme igen næste år, og måtte da højst blive i Mekka i tre dage. Traktaten sagde også, at muslimerne skulle sende desertører tilbage til Mekka. Efter alt at dømme var aftalen en sejr for Quraish-lederne. Men det viste sig snart at være anderledes. For første gang var muslimerne nu i stand til at blande sig frit med andre stammer, som de syntes om. Det gav Mekka-boerne mulighed for at få nærmere syn på Islam, og mange følte snart dens naturlige tiltrækning, og kom ind i Islams fold. Blandt disse var mænd som Khâlid ben Walîd, Mekkas berømte general.

Índeværende er mohammad

Traktaten forbød også nye muslimer at drage til Medina. Disse havde så kun at danne deres egen koloni, hvilket skete ved kysten af Det Røde Hav.

Det nye samfund blev således snart en trussel mod Quraish-stammernes handelsruter. Til sidst så de sig nødsaget til at slette den helt åbentlyst uretfærdige paragraf af traktaten. Således blev overenskomsten fra Hdaybiya med tiden, en klar sejr for Islam.

Råbet til verden

Den Hellige Profet var blevet sendt som en velsignelse for hele menneskeheden. De endeløse krige med Quraish-lederne havde længe holdt Islam indenfor bystatens mure, men traktaten fra Hdaybiya gav nu Mesteren mulighed for at gøre Islams velsignelser universelle. Han skrev breve til regenter og konger og opfordrede dem til at acceptere Islam. Disse breve blev overbragt af betroede udsendinge, og der blev blandt andet sendt breve til kongerne af Iran, Byzantium, Abyssinien og Ægypten. Negus, Abyssiniens konge antog Islam. Den ægyptiske konge gjorde det ikke, men sendte dog gaver i stedet til Den Hellige Profet. Kejseren af Byzantium gav besked om at bringe nogle arabere, der kunne fortælle ham om den nye religion og om Den Hellige Profet. Abu Sufyan, Mekka-lederen, var tilfældigvis på besøg i Syrien, på dette tidspunkt, og tilfældet ville, at det blev ham der blev bragt til kejserens hof, for at fortælle om Islams lære. Kejseren blev dybt imponeret over det han hørte, og sagde "at Islam var sandhedens budskab". Irans kejser, Khusro Parvez blev derimod yderst opbragt over tonen i Mesterens brev, som han ikke fandt ærbødig nok, og han rev det vredt i stykker. Da Den Hellige Profet fik dette fortalt, sagde han: "Allah vil sønderrive hans rige på lignende vis". I løbet af få måneder blev verden vidne til sandheden i disse ord. Khusros søn, Shiroya, gjorde oprør mod sin far, og dræbte ham, og fra dette øjeblik fik det persiske imperium ingen ro og fred.

Mekka falder

I to år blev Hdaybiya-traktaten respekteret af Mekka-boerne, indtil de pludselig brød den. Den Hellige Profet sendte en delegation for at få at vide hvorfor. Quraish-lederne svarede, at de ikke længere følte sig bundne af aftalen. På den 10. dag i Ramadan, 8 a.h., drog Den Hellige Profet mod Mekka i spidsen for en hær på 10.000 mand. De slog lejr få kilometer fra byen, og deres tilsynekomst vakte stor opstandelse hos Mekkaboerne. I nattens mulm og mørke så de hele ørkenen oplyst af lejrbål. Deres leder Abu Sufyan, kom til muslimernes lejr for at tage bestik af situationen, men han blev hurtigt genkendt, taget til fange og bragt til Mesterens kvarter.

índeværende er mohammad

Han var en af Islams mest uforsonlige modstandere, og havde gjort hvad der stod i hans magt for at udslette religionen. Nu stod han som en hjælpeløs fange. En simpel gestus kunne udslette hans liv. Men Mesteren var legemliggørelsen af kærlighed og nåde. "Alle dine forseelser er dig tilgivet, Abu Sufyan", sagde han med et smil "den der går ind i dit hus vil være sikker". Tidlig næste morgen, begyndte indmarchen i Mekka. Muslimerne havde strenge ordrer om ikke at udgyde noget blod. Mekka-boerne fik at vide, at de ville være i sikkerhed, hvis de holdt sig indendøre, tog ophold i Kaabaen eller i Abu Sufyans hus. De muslimske tropper strømmede nu ind i byen. Den Hellige Profets grønne fane bølgede fredeligt i den lette brise. Den Hellige Profet red på sin snehvide hoppe, Duldul. Byen, som havde jaget ham ud og ført en grusom krig imod ham, lå nu foran hans fødder. Men Mesteren var så ydmyg og venligsindet, som altid. Hans hoved var bøjet i bøn, og han gentog: "Lovet være Allah, som gør godt med sine ord, som hjælper sine tjenere, og som knuser alle sine fjender".

Amnesti til alle

Den Hellige Profet trådte ind i Kaabaen og rensede den for afguder. Intet spor af ugudeligheden fik lov at forblive. Bilal, en af Mesterens trofaste ledsagere, steg op på Kaabaens tag og fremsagde "Azan", og under ledelse af Mesteren bad sejrherrene takkebønnen. I Kaabaen var Mekka-lederne forsamlet, hvor de tavst overværede hvad der foregik. Alle var de forbrydere og fortjente ingen barmhjertighed efter nogen kendt lov. Efter bønnen, henvendte Den Hellige Profet sig til dem og sagde: "Oh Quraish-høvdinge, ved I hvordan jeg vil behandle jer?" "For de yngre i blandt os", svarede de, "er du en ædel bror, og for de ældre, er du en prægtig nevø". "Jeg vil behandle jer" fortsatte Mesteren i en venlig tone "ligesom Josef behandlede sine brødre. I kan alle gå herfra uden frygt, af nogen art. Må Allah tilgive jer". Mekka-høvdingene troede næppe deres egne ører. I blandt dem var der personer, som havde stræbt Den Hellige Profet efter livet. Der var også en, der var skyld i hans datters død, og der var Abu Sufyans kone, Hind, som havde spist Hamzas lever og hjerte. Disse synder kaldte på stærke og skånselsløse reaktioner. Men alt og alle blev tilgivet og glemt. Aldrig i historien havde der været en sejrherre, der viste sine slagte fjender så megen kærlighed og nåde.

Indeværende er mohammad

Talen til forsamlingen

Mesteren talte da til den store forsamling, der stod rundt om Kaabaen. Han sagde: "Allah er den eneste der er værd at tilbede. Han har ingen jævnbyrdige. Han gør godt og Han hjælper sine tjenere og udsletter sine fjender. Jeg træder al falsk ære, alle blodfejder og tåbelige skikke fra den hedenske tid under føde. Alle mennesker er skabt lige, og fra i dag, vil stolthed over fornem herkomst tilhøre fortiden. I er alle Adams børn, og Adam blev skabt af støvet. De mest ærefulde i blandt jer, er de som frygter Allah mest. Allah har forbudt åger og nydelse af vin".

Slaget ved Hunain

Mekkas fald betød dog ikke afslutningen på al modstand mod Islam. Banu Thaqif, den ledende Taif-stamme, var stadig ubesejret. Endvidere fandtes Hawazin-stammen, der havde besat strækningen mellem Mekka og Taif. Mekkas fald forstyrrede i højeste grad disse to stammer, og de frygtede for deres liv og religion. For at dæmme op for faren, samlede de en umådelig hær, der marcherede mod Mekka, og slog lejr ved Hunain. Et snævert pas var den eneste indgang til dalen. Fjendens bueskytter overvågede passet gemt bag klipper og buske. Mesteren anførte en hær på 12.000 krigere, og det var den største hær han endnu havde stået i spidsen for. Hærens størrelse gjorde nogle af muslimerne overmodige og sikre på en let sejr. Ved aftenstide nåede den islamiske hærstyrke dalens indgang og slog lejr der. Tidligt næste morgen brød hæren op igen. Mesteren dannede bagtroppen. Da de befandt sig i det snævre pas blev de pludselig overdænget med fjendens dødbringende pile. Det var stadig tusmørke og sigtbarheden var ringe. Rædsel overvældede fortroppen i den muslimske hær, som udgjordes af Mekka-boere. Hovedløst og panikslagent flygtede de tilbage og stor forvirring fulgte. Stamme efter stamme flygtede fra Den Hellige Profet. Næsten ene og forladt stod han fast og råbte så højt at hans stemme skar gennem tumlen og larmen fra de flygtende krigere: "Jeg er Allahs Profet, der er ingen usandhed deri, og jeg er Abdul Muttalibs barnebarn". Ordene havde en øjeblikkelig virkning. Muslimerne vendte omkring og løb hen mod det sted, hvor Mesteren stod. Snart faldt de over fjenden og vandt dagens kamp.

índeværende er mohammad

Ansari-krigernes hengivenhed for Mesteren

Sejren ved Hunain skaffede et rigt bytte og meget af det blev givet til Mekka-boerne, der havde antaget Islams lære, kun få uger i forvejen. Dette syntes uforståeligt for de unge Ansari-krigere. "Den Hellige Profet er urimelig venlig mod sin egen stamme", sagde de, "vore sværd er farvet røde af blod, mens Quraishierne belæses med gaver". "Disse ord nåede Den Hellige Profets ører, og han sammenkaldte de utilfredse Ansari-krigere og sagde: "Oh Ansarier! Hvad er det for en helt ny ting I har fundet i jeres hjerter? I var i vildrede og Allah viste jer vejen. I var hinandens fjender og Allah gjorde jer til brødre. I var fattige og Allah gjorde jer rige". "Sandt nok" sagde en Ansari. "Allah og hans Apostel har været meget barmhjertige imod os". "Men" fortsatte Den Hellige Profet, "I kan sige, at I gav Islam et sikkert hjem, og det er sandt nok. Mine kære Ansari-venner; jeg skænkede disse mennesker denne verdens ubetydelige ting, for at deres hjerter kan vindes for Islam. Men I, er allerede velsignet med Islams uvurderlige gaver. Synes I ikke om, Oh Ansarier, at folk tager får og geder med sig, og at I tager Allahs profet til jer. Oh Allah, se i nåde til Ansarierne, deres børn og deres børnebørn." Ansari-krigerne blev dybt rørte, og de græd så meget at deres skæg var våde af tårer.

Missionens fuldendelse

I Hidjrahs niende år, fandt Islams første Hadj sted. Den Hellige Profet var selv ude af stand til at lede den, så han sendte Abu Bakr, som sin stedfortræder. Dette og de efterfølgende år blev markeret ved Islams hastige udbredelse. Grupper af mennesker fra de fjerneste dele af Arabien strømmede til Medina. Her tilbragte de nogen tid, lærte de principielle ting og øvelser i den nye religion. Derefter drog de tilbage til deres egne stammer og lærte dem, om Islams tro og lære.

Den sidste valfart

I Hidjrahs 10. år sendte Den Hellige Profet besked ud over hele landet, at nu drog han på pilgrimsrejse. Kvinder og mænd fra hele Arabien, begav sig mod Mekka. Antallet nærmede sig 100.000 troende. På den 26. Dhul-Qaada var denne mængde på vej mod Mekka. Efter en vandring på omkring 10 kilometer iførte Den Hellige Profet sig pilgrimmenes dragt (Ihram), og hans ledsagere gjorde det samme. Derpå råbte han højt: "Her er jeg, Herre! Her er jeg til din tjeneste. Ingen er din lige, Oh Allah!" Ordene blev gentaget af tusinder af stemmer og hele ørkenen genlød af disse råb. På den 5. Dhul-Hidja nåede Mesteren til Mekka. Da han kom til Kaabaen gik han rundt om den syv gange. Dernæst besteg han Djebel Safa og erklærede: "Ingen anden er værd at tilbede end Allah, og han har ingen jævnbyrdige.

Indeværende er mohammad

Alle lovprisninger og velsignelser tilkommer ham alene. Det er ham som skaber liv og død. Han holdt sine løfter, hjalp sin tjener og han knuste fjenderne".

Det sidste budskab

Den 9. Dhul-Hidja drog Mesteren til Arafat-dalen, og han red på sin kamel, Qaswa, mens han skuede ud over menneskehavet, der strakte sig så langt øjet rakte. Fra sin sadel fremsagde han sin berømte afskedstale, og hvert eneste ord, blev tydeligt gentaget af råbere, der var hensigtsmæssigt placeret i mængden. "Oh folk", begyndte Mesteren, "lyt til mig. Måske er det sidste gang vi ses, her på dette sted.

Fra i dag af, er alle former for åger ulovlig. Allerførst vil jeg henvise til min onkel Abbas. På lignende måde findes der ikke længere blodfejder, og de skal alle straks indstilles. Til at begynde med, vil jeg tilgive de som slog min nevø Rabia ihjel. Vær venlig imod jeres kvinder. De har en forpligtelse til at leve rent og godt, mens I har til opgave at sørge for deres behov og velvære. Vær venlig imod jeres slaver, og giv dem den samme slags mad, som I selv spiser. Giv dem ligeså gode klæder, som I selv bærer. Alle muslimer er brødre, og alle mennesker er lige. Fødsel, hudfarve og race gør ikke et menneske bedre end et andet. Husk at en islamisk broders liv, ære og ejendom skal være mere hellig for jer end denne dag, denne måned og dette sted. Jeg har efterladt to vægtige ting bag mig: Koranen og mit personlige eksempel. Hvis I holder fast ved disse, vil I aldrig fåre vild". Efter hver sætning, holdt Mesteren en pause, og en tilhænger, der stod lige ved hans side, gentog ordene højt og tydeligt. Mesteren ville være absolut sikker på, at alle i mængden havde hørt alle hans ord. Da talen var til ende, indtrådte der en lang pause. Mesteren spurgte folket: "Har jeg nu overbragt Allahs budskab til jer alle?" "Ja", svarede menneskemængden igen. Den Hellige Profet vendte blikket mod himlene og sagde: "Herre! Du er mit vidne".

Abu Bakr græder

Kort efter talen blev følgende vers åbenbaret: "I dag har jeg gjort jeres tro fuldkommen og fuldbyrdet mine velsignelser af jer og valgt Islam til at være jeres religion" (surah al-Mâidah âyah 3). Dette var gode nyheder for folket, men Abu Bakr begyndte at græde. "Hvorfor disse tårer?" blev han spurgt. "Du skulle hellere føle glæde". "Jeg har en grund til at græde" svarede han. "Nu da den guddommelige mission er fuldendt, vil vi ikke have Den Hellige Profet iblandt os ret meget længere".

Indeværende er mohammad

Islams anden pilgrimsfærd står som en milepæl i troens og religionens historie. Dette var Mesterens sidste Hadj, og her overgav han sit sidste budskab til folket. Hadjen markerede ligeledes troens endelige fuldkommengørelse.

Den sidste sygdom

Abu Bakr's frygt gik i opfyldelse. To måneder efter Hadjen blev Den Hellige Profet alvorligt syg, med høj feber og en voldsom hovedpine. Alligevel fortsatte han med at udføre sine daglige pligter.

På sygdommens femte dag, drog han til Uhud og bad for martyrerne, der var begravet her. Dernæst vendte han sig mod de tilstedeværende muslimer og sagde: "Jeg frygter ikke, at I vil vende tilbage til afgudsdyrkelse, når jeg er borte. Men jeg frygter derimod, at I vil blive så fortabte i denne verden og dens anliggender, at I vil løbe efter en andens tale. Da vil I forgå, som andre har gjort det før jer". Den Hellige Profet fortsatte med at lede bønnerne, indtil han blev så svagelig, at han ikke længere kunne gå til moskeen. Derfor bad han Abu Bakr om at overtage hvervet i sit sted.

Den sidste prædiken

Fire dage inden sin død tog Den Hellige Profet et bad, midt på dagen, og gik til moskeen hvor Abu Bakr netop da ledte den tidlige aftenbøn. Han ønskede at træde tilbage, men Den Hellige Profet, lod ham med et tegn forstå, at han skulle fortsætte. Selv satte han sig ved Abu Bakrs side, og fremsagde bønnen. Da denne var overstået, henvendte han sig til forsamlingen, og sagde: "Allah gav en af sine tjenere valget mellem denne verdens glæder og de glæder der findes hinsides. Han valgte det sidste".

Abu Bakr forstod straks, at Den Hellige Profet henviste til sig selv, og begyndte at græde fortvivlet og udrød: "Oh Allahs Udsending! Må vore liv og vore børns liv blive ofret for dig! Hvilke dårlige nyheder er dette ikke?" Mesteren forblev rolig og fortsatte: "Oh Muslimer! Vær gode ved Ansarierne. De har gjort deres pligt; gør I nu jeres pligt imod dem. Jeg har kun viderebragt Allahs budskab.

Jeg har ikke tilføjet noget og heller ikke holdt noget tilbage. Ve jøderne og de kristne! De tilbeder deres profeters og hellige mænds grave. Jeg forbyder jer at gøre ligeså. Hvis der er nogen jeg vil kalde min ven, så må det være Abu Bakr. Men det eneste virkelige venskab, jeg kender, er Allahs venskab. Oh, min datter Fatima! Oh min tante Safiya! Gør noget for jeres sjæle. Jeg er ikke i stand til at hjælpe jer imod Allahs vilje".

Indeværende er mohammad

Til Gud i det højeste

Dagen før sin død, kom Den Hellige Profet pludselig i tanke om de syv guldstykker han en gang havde skænket Aisha, til almisse for de fattige. "Aisha", spurgte han, med svag stemme, "hvordan er det med disse guldstykker?" "Jeg har været så optaget af din sygdom", undskyldte hun sig, "at jeg slet ikke har haft tanke for penge". "Hurtigt, skynd dig, og giv dem straks bort", forlangte Mesteren. "Hvordan kan jeg møde Herren, hvis jeg efterlader noget guld, som min ejendom?"

Om morgenen den 12. Rabiul-Awwal blev Den Hellige Profets tilstand pludselig bedre. Feberen syntes at være forsvundet og hans ansigt fik en mere strålende kulør. Alle troede, at han nu var udenfor fare. Men ved middagstid blev situationen igen katastrofal. Mesteren mistede bevidstheden gentagne gange. Selv i døds kampen glemte han ikke sin Herre og Skaber. Ordene "Tilgiv mig Herre" og "Til Gud i det højeste" var uafbrudt på hans læber.

"Vær opmærksomme på at I beder jeres bønner rettidigt, vær venlig imod jeres slaver og tjenestepiger" var nogle af de andre formaninger, som han heller ikke glemte at gentage.

Hans hoved hvilede i Aishas favn. Pludselig blev det tungt, og ordene "Til Gud i det højeste" hørtes for sidste gang, og i det næste øjeblik var Den Hellige Profet hos Gud i det højeste.

(Må Allahs fred og velsignelser være med Muhammad og alle hans tilhængere).